

Évközi 31. vasárnap - 2012. november 4.

A híres primadonna egy egész éjszakás jótékonyági koncerten lépett fel, amelyet az utcán csavargó szegény gyerekek helyzetének javítása érdekében rendeztek. A közönség minden egyes dal után felállva, hosszan tapsolta az énekesnőt, aki ragyogó arccal fürdött a dicsőségben, s élvezte a tapsvihart. Amikor hajnaltájban véget ért a koncert, a primadonna drága bundáiba burkolózva sietősen vonult a piros szőnyeg végén várakozó limuzin felé, közben mosolyogva integetett a rajongói tömegének. Egyszer csak egy koszos utcagyerek bújta át a karok és lábak között, s szinte észrevétlenül már ott is állt az énekesnő előtt. Pizkos mancsát odanyújtva, könnyes szemmel koldult alamizsnáért a gazdag hírességtől. A hölgy azonban undorodva lökte el magától, s rikácsolva kiáltott rá: „Te mocsos kis fereg! Mit nem képzelsz?! Nem volt elég neked, hogy egész éjszaka miattatok énekeltem, fárasztottam a hangom?! Takarodj a közelemből!”

„Istent teljes szívünkben, teljes elménkben és minden erőnkben szeretni, embertársunkat pedig úgy szeretni, mint saját magunkat, többet ér minden égő vagy véres áldozatnál.” Milyen sokan úgy gondolják, hogy a szeretet nem más, mint a saját maguk által kigondolt tettek végrehajtása, olyan áldozatok meghozása, amelyeket valójában ők maguk határoztak meg, nem a szeretett személy vagy személyek kérték tőlük. Természetesen nem tagadható, hogy ezek is fáradságba kerülnek, erőfeszítést, munkát, anyagi ráfordítást igényelnek, de ugyanakkor mégis inkább arról szólnak, aki teszi, adja őket, s nem arról, akiért teszi vagy akinek adja. Vagyis a szeretetből pont a másik személy hiányzik. Hány és hány apa és anya gondolja azt, hogy ha sokféle dolgot megvesz a gyerekének, anyagilag elhalmozza sok szükséges és még több szükségtelen holmival, akkor jogosan állíthatja magáról, hogy ő mennyire szerető és áldozatkész szülő! És persze ezt mások is kötelesek észrevenni és ki is fejezni! Érdekes, hogy nagyon sokszor erről pont a gyerekeiknek más a véleménye! Ugyanígy sok olyan ember is akad, aki minden vallási kötelességét letudottnak véli azzal, ha adakozik egy kereszt felállítására, egy templomi kép vagy ablak restaurálására stb. stb., ugyanakkor Isten parancsainak betartása, az imádság és a szentségek gyakorlása terén gyengén, vagy éppen sehogy sem muzsikál.

Tagadhatatlan, hogy a szeretethez nagyon szorosan hozzátartozik az áldozatkészség, az, hogy képes vagyok sokat tenni, fáradni, dolgozni azokért, akiket szeretek, kész vagyok megosztani velük javaimat. Azonban az áldozat csak akkor jele az igazi szeretetnek, ha a másíknak minderre valóban szüksége is van, ha tényleg érte, és nem magamért, saját dicsőségemre és tetszésemre teszem. Ha tényleg a szeretet indít az áldozatra, akkor olyasmit is megteszek másokért, amit eredetileg nem én gondoltam ki, nem szándékoztam megtenni, sőt talán nehezemre is esik! Olyankor is kész vagyok adni, amikor magam is tudnám mire fordítani azt az összeget.

Másrészt akik csak egy-egy áldozatos tett erejéig képesek szeretni, megfelelkeznek arról is, hogy ez bizony nagyon csekély része egy kapcsolatnak, s a valódi szeretet arról szól, hogy személyesen igyekszem mind teljesebben jelen lenni a másik ember életében. Az a szülő, aki csak éjt nappallá téve dolgozni képes a gyerekeiért, családjáért, de alig találkozik velük, bizony elmulasztja azt a sok-sok egyéb tevékenységet, ami a szeretethez hozzátartozik. A reggeli és esti öleléseket, a faggatózást az iskolai dolgokról, a tanulásban nyújtott segítséget, a jó tanácsokat és a példaadást az élet különböző kérdéseiben és problémáiban, a közös ünnepeket, játékokat – szóval egyszerűen a jelenlétet és személyes odafigyelést, ami sokkal közvetlenebb és észrevehetőbb jele a szeretetnek, mint egy-egy újabb ruha vagy játék.

Az Isten iránti szeretetben pedig főleg nem az emberek úgymond „Istenért hozott” áldozatai a fontosak! Istennek valójában semmire sincsen szüksége a mi részünkről. Nem lakik jól az ember által elégetett ételáldozatokkal, nem gazdagodik meg az arany és ezüst adományok által, nem lesz dicsőségesebb, elégedettebb a neki készített szobroktól és emlékművektől. Az evilági épületekre, emlékművekre, intézményekre, művészi alkotásokra a hívő embereknek van inkább szükségük, és valójában csak akkor, ha ezek a vallásos élményeiket, imádságos áhítatukat és közösségi életüket ténylegesen szolgálják és előmozdítják. Az Isten iránti szeretetnek sokkal inkább jele a parancsainak hűséges betartása, követése. Ezt halljuk a mai olvasmányban, ami az Ószövetségi Szentírás egyik legfontosabb része. A zsidóság hitvallása hangzik itt el az egyetlen Istenről és az iránta való mindenekfeletti szeretetről és odaadásról, amit a kereszténység is csorbítatlanul átvett. Mózes egyértelműen kijelenti, hogy az Isten iránti szeretetet parancsainak megtartása mutatja meg. Ezekre pedig nem azért van szükség, hogy az emberek kiérdemeljék Isten szeretetét és jóindulatát, áldását és ajándékait, hanem éppen azért, hogy ne veszítsék el a Tőle ingyen, minden érdem nélkül nyert jót. A parancsolatok követése arra való, hogy Izrael fiai megtarthassák a földet, amelyet Isten nekik ad, hogy boldogan élhessenek abban a hazában, ahová elvezette őket. Vagyis Isten parancsai, még ha sokszor nehéz is betartani őket, ha kérnek is tőlünk áldozatot, valójában a mi boldogságunkat szolgálják, a mi érdekünkben születtek. Az Isten iránti szeretet nem az ember előzetes erőfeszítéseivel kezdődik, hanem az ember pusztán már csak válaszol Isten ingyenes meghívására és jóindulatára, bizalommal elfogadja azt a jót, amit Tőle nyerhet.